

רבינו תם	יציאת שבת	כניסת שבת	ירושלים (תוספתא 19:33 דף 40)
21:21	20:25	19:33	תל אביב
21:18	20:22	19:31	חיפה
21:22	20:26	19:35	באר שבע
21:18	20:22	19:31	

ולעילוי נשמת	הגליון יעמוד לרפואת הצלחת וישועת
ראו דור דרור	פבל ניסים בן מרינה
בן רונית	שנטל רחמונה בת מסעודה
זכריה בן תמר	ז'קלין בת אסתר

גליון מרבני בית המדרש "דורשי ה'" בנשיאות מורנו הגאון הרב יחזקאל צמח שליט"א תלמידו של הגאון הינוקא רבינו שלמה יהודה בארי שליט"א

מאמר הרב

מאת הגר"י צמח שליט"א

יכנסו רק משה ואהרן, זה רק מפני כבודם, שכל זמן שמושה ואהרן קיימים והם רוצים שתהיה מנהיגות שלהם מעל כולם, הוא יתברך מתחשב ברצון שלהם (והרי אלדד ומידד מתנבאים שנגזר על משה שלא יכנס לארץ), ובעת שיחליטו כל ישראל לבחור משכן אחר ומנהיג אחר, אזי יגלה ה' יתברך רצון אחר ודרך אחר באופן שכולם יזכו להתקדש ולהגיע מיד לשלימות (וזה כפירה באמונה כאילו אפשר לשנות את הרצון העליון, ממה שנתגלה על ידי משה שנבואתו היא רצון ה' עצמו).

אכן באותה השעה בה אחז קרח בארון הברית, בעוד שהוא חושב מחשבותיו שהוא מחזיק את התורה, ומדמה בדעתו שהוא בעל הלב הגדול של אהבת ישראל שחפץ לזכות את כולם בדרגות הגבוהות של השגת התורה וקירבת ה', ומרהרר אחרי משה רבינו שאולי הוא מטעה את עם ישראל, אזי יצאה אש מן התורה הקדושה, וגזרה את דינו שלא יזכה יותר להחזיק בארון, ולא עוד אלא שהוא לא יכנס לארץ ישראל (אף שלא נגזרה גזירה על שבת לו), ואף לא יהיה לו חלק בתורת משה, על ידי שייאבד לגמרי את האמונה במשה, ובוה יצא מכלל ישראל. והגם שהלך ועשה קרחה בעם ישראל ונשרפו 250 נשיאי עדה ומתו במגיפה 14,700 איש, לא נשתנה כאן התכנית של ה' יתברך (ו"א שכל אלו היו מהמניין של 15,000 שהיו נחסרים בכל שנה), כי כאשר היה חוסר התבטלות ופגם באמונת חכמים, היו צריכים את ההכשרה הזו, ולהחדיר את ההכרה לכל ישראל לדורותיהם, שכל החולק על רבו כחולק על השכינה, וכל המהרהר אחר רבו כמהרהר אחר השכינה (סנהדרין ק). והחולק על רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל (ברכות כז:), וכל החולק על משה אין לו חלק באלהי ישראל (וזה אחד מ"ג עיקרי האמונה, ונתגלה כאן), ונמצא שקרח בבחירתו הקלוקלת זיכה את ישראל בהחדרת האמונה, והפסיד לעצמו ואיחר את התיקון שלו.

משה רבינו לא השתתף במלאכת המשכן, כי המשכן היה מקום כבוד ללוחות הברית שבתוך הארון, והוא לא נצרך למשכן, כי נשמת התורה שרתה כולה בתוך ליבו (ע' שבת פט:), ולולי חטא העגל "לא הוצרכו הלוחות ליגנו בארון, אלא ידיו של משה היו כסא כבודם ומושב יקרים" (עשרה מאמרות חקור דין ח"ב פט"ז), וגם מה שמושה לא טורח לישא את הארון והמשכן, זהו מחמת שאיננו נצרך לזכות הזו, והמטרה במשכן והדגלים לזכות את כלל ישראל. וכל מה שזכו ישראל וגם הלויים, הכל מכחו של משה, שהיה בעל הבחירה שמסר נפשו למצוא את הנתיבים והשבילים ומצא חן בעיני ה' והגיע עד כסא הכבוד ונטל את התורה הקדושה. (ומה שנגזר על משה שלא יכנס לארץ, לא היה עונש עבורו, שמי שהגיע עד ה' אלקיו והתורה שוכנת בלבו, אינו חסר דבר, רק היה זה הכרח לטובת ישראל, והגדולה של הצדיקים היא רק להביא לשלימות טובת ישראל, ומשה התפלל להכנס לארץ בכדי למהר להשלים את התיקון). התכנית של רצון הבורא תתקיים בשלימות מבלי שום חסרון, וה' יתברך ממתיין לאדם מתי יבין ויבחר נכון, ונהיה כולנו ראויים לכנס לארץ ישראל העליונה ולקבל את בית המקדש אשר כוננו ידיו יתברך, לשמוח שם יחד עימו יתברך בלב נאמן, והבחירה בידינו, איך ומתי נזכה. ואחד מן התנאים לכל השגה, הוא התמימות ואמונת חכמים, לידע שאין טעות מלפניו יתברך, והכל מסודר ומוכן לפני מי שחפץ לבטל דעתו ולהתבונן מה באמת נצרך לעשות כרצון הבורא.

וכל מה שנחסר כעת מהאדם, זה מחמת שעדיין זה לא טובתו. אפילו ענין האמונה צריך זכות גדול לקבל אותו מה' יתברך, שהרי אם האדם היה זוכה להשיג את בהירות האמונה כמי שרואה אותה בעיניים, ולחוש אותה באופן מוחשי, היה משיג עשרת מונים בכל מה שחפץ ובכל מה שפועל בתורה ובתפילה, ולפעמים האדם מתפלל שיוזכה לאמונה יותר גבוהה, והוא לא זוכה, מחמת שאם יזכה בזה כעת, לא יוכל לעמוד במקומות כאלו גבוהים, כי עדיין לא תיקן את דעתו כראוי, או שלא למד כיצד ליישב דעתו, או שחסר לו ידיעה בדרכי ה', או שחסר לו עניינים של בריאות הגוף והנפש בכדי שיוכל להתגבר על כח הדמיון שלו ולנהוג נכון. וכשיבין שהכל מאת ה' ורק לטובתו השלימה, ינסה להתבונן מדוע איננו זוכה מיד כרצונו, ויחשב דרכיו מה עליו להכין ולהשלים אצלו בכדי שיוזכה להתקדם עוד.

בו יבואר שאין כלום מבלעדי סוד רצונו יתברך, שגזנו ה' יתברך בתורתו, והתכנית תתקיים בשלימותה. וחוקה חקק ה' שכל דרגה תבא על ידי התורה עם אמונת חכמים, כאשר ניגש לתורה ועבודתו ית' בביטול ותשוקה למצוא חן ולעשות נחת רוח לפניו שנשמח יחד עימו בשמחה שלימה. ורק התורה עצמה תבחר מי יזכה להחזיק בה, ומי יזכה לאור שלה, ומי יזכה לקנין שלה. ומי שניגש לתורה בנאווה, התורה עצמה תדחה אותו, כמו שדחתה את קרח. וגם קירבת ה' האמיתית היא על ידי מציאת חן בעיני ה' יתברך. וסוד מציאת החן, הוא ביראת הרוממות, בהכרת האמת שהבורא שברא אותנו מאין לא זקוק לנו, ועסק התורה והמצוות הם חכמה עמוקה של ה' באהבה אין קץ לכל אחד כיצד יוכל להגיע לשלימות שלו.

מי זוכה לתורה ולהחזקת התורה

המטרה של כל הברואים היא לזכות בתורת ה' ולהתקרב אליו יתברך, והקירבה תלויה במציאת חן בעיני הבורא יתברך שהוא יקרב את האדם אליו, והתורה תחפוץ בו להאיר נשמתו. ולכל יחשוב האדם שה' יתברך שוכן בבית קדשי הקדשים ובבית המקדש העליון, וכל מי שידע את השבילים הנכונים להיכל המלך כבר יכול להתקרב ולהשיג מה שחפץ, וליקח את התורה ששוכנת שם. הבורא יתברך הוא יחיד ומיוחד ואין שום דבר כלל מבלעדי רצונו יתברך, וסידר בתורתו הקדושה תכנית מדויקת שתושלם בתכלית השלימות. אין עניו יותר מהקב"ה, אבל הוא קרוי מלך, והרצון של המלך חייב להתקיים מבלי שום סטייה, ומי שיוכשר בעיניו הוא יקרב אותו אליו, ויזכה אותו דרגה אחרי דרגה להשלים את רצונו באמת, כי אין דבר גדול יותר מלזכות להיות שותף בהשלמת רצונו. וכדי למצוא חן צריך לבא בהתבטלות, לידע שהבורא אינו נצרך לנו, והתורה אינה נצרכת שיחזיקו אותה, ה' יתברך מבקש שנכין לו מקדש (גם בלב של כל אחד), לא בשביל שהוא נצרך לזה, אלא בשביל שנכין את גודל החיבה שלנו לפניו יותר מכל המלאכים והשרפים וכו', שמרוב האהבה כביכול הוא מצמצם עצמו ומצריך עצמו להשתמש בכלים הדלים שלנו, כדי שנוכל להרגיש סיפוק שעשינו לכבודו יתברך. אבל אם יחשוב שהוא בא לעשות בשביל התורה ובשביל השי"ת, אזי לא תהיה לו זכות להיות שותף בהחזקת התורה. וכשיגש ביראת הרוממות והערכה, התורה תאיר לו אורה, ותגלה לו את השבילים והנתיבים. אף אחד אינו יודע את מחשבות הבורא, ומה שנגלה לנו בתורתו הקדושה, שרצונו יתברך שכל אחד ישיג שלימות הטוב, ושיגיע לזה על ידי בחירתו שלב אחרי שלב, ויזכה בכל זמן מה שטוב לו לפי מצבו בהשלמת דעתו ותיקון מידותיו ומדת טוהר לבו ונאמנותו, באופן שיוכל לקבל את האור כראוי ולא להתקלקל ולקלקל. ולכן קבע ה' סדרים, שהקירבה אליו תבא מכח התורה ומכח אמונת חכמים.

קרח היה מנושאי הארון, הולך שלשה ימים לפני כולם, וצף באויר מכח הארון, ומרגיש שהוא נושא ומחזיק את התורה הקדושה ששוכנת בארון עם הלוחות, ומכחו שוכנת שכינה בישאל, ואז נופל בלבו קנאה מצד אחד, מדוע אינו רשאי יותר להכנס לבית קדשי הקדשים, וגאווה מצד שני, שהוא חומל ומרחם על כלל ישראל שלא זוכים גם הם לשלימות. והרי כולם טרחו בעשיית המשכן, בציפיה שיוזכו בו לדרגה של מותן תורה "פְּנִיִם פְּנִיִם דָּפְרָה ה' עִמָּם בְּהָר מוֹתָן הָאֵשׁ" (דברים ה, ד), ומשה נהיה בעל הבית (וזה"ק ח"ב רלה: רלה:) על המשכן, שנתנו ישראל מכספם וטרחו בו, ומשה רבינו לא השתתף כלל בתרומת המשכן, וכעת הוא דוחה את כולם שלא יכנסו לקודש הקדשים.

ואז נפלה מחשבה בלב קרח, שהרי יש לו עושר גדול ביותר, והיה טוב שיקים משכן מכספו מבלי להטריח ליישראל, ומן הסתם שישכסם ה' יתברך שלבית קדשי הקדשים החדש הזה יכנס כל איש ישראל, ומה שאמר ה' למשה שלא

